

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **A. V.**, narozena dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**
sídlem Skokanská 2311/3, 169 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 3. 9. 2019 č. j. GI-2605-8/ČJ-2019-840113-IF,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 3. 9. 2019 č. j. GI-2605-8/ČJ-2019-840113-IF a rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. 8. 2019 č. j. GI-2605-5/ČJ-2019-840113-IF, se zrušují.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž ředitel Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též „GIBS“) potvrdil rozhodnutí GIBS ze dne 7. 8. 2019 č. j. GI-2605-5/ČJ-2019-840113-IF. Tímto rozhodnutím GIBS částečně odmítla žádost žalobkyně, tehdy žadatelky, ze dne 15. 7. 2019 o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu

k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*informační zákon*“), ve spojení s § 8a informačního zákona a čl. 6 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále též „*GDPR*“).

2. Žalobě předcházely tyto rozhodné skutečnosti:
3. Dne 15. 7. 2019 byla GIBS doručena žádost žadatelky ze dne 5. 7. 2019 (dále též „*Žádost o informace*“) o poskytnutí informací:
 - 1) *V jakých všech bezpečnostních sborech – s konkrétními místy služebního zařazení – a po jak dlouho dobu na konkrétních pracovištích – sloužil rada pplk. M. B. před nástupem na GIBS?*
 - 2) *V jaké obci má rada pplk. M. B. trvalý pobyt?*
 - 3) *Jaký je ročník narození rady pplk. Mgr. M. B.?*
 - 4) *Jakou další odbornou vzdělávací kvalifikaci v rámci svého dalšího vzdělávání absolvoval rada pplk. Mgr. M. B. v rámci svého celkového působení na GIBS?*
 - 5) *Jakou vysokou školu a jaký konkrétní studijní program a obor má rada pplk. M. B. vystudovaný?*
 - 6) *Jaká celková finanční částka byla vyplacena ze strany GIBS za poslední 3 roky soudním znalcům z ústavu soudního lékařství ÚVN v Praze za jejich znalecká zkoumání a odborná vyjádření?* [v Žádosti o informace osobu s iniciálami „*M. B.*“ (dále též „*příslušník*“) žadatelka jmenovala, pozn. soudu].
4. Dne 23. 7. 2019 GIBS vyrozuměla příslušníka o možnosti uplatnit práva dotčené osoby v řízení o Žádosti o informace a zároveň jej vyzvala ke sdělení, zda tohoto práva využije.
5. Dne 22. 7. 2019 GIBS vyrozuměla žadatelku o prodloužení lhůty k poskytnutí informací o 10 dnů do dne 9. 8. 2019, jelikož požadované informace jsou objemné, vedené odděleně, odlišného charakteru v součinnosti více oddělení GIBS.
6. Dne 23. 7. 2019 GIBS bylo doručeno podání příslušníka, v němž oznamuje, že je dotčenou osobou a s poskytnutím informací požadovaných pod body 1), 2), 3) a 5) nesouhlasí.
7. Dne 7. 8. 2019 GIBS pod č. j. GI-2605-6/ČJ-2019-840113-IF přípisem poskytla žadatelce informaci požadovanou pod bodem 6) Žádosti o informace tohoto znění: „*za poslední 3 roky (rok 2016, 2017 a 2018) byla ze strany GIB soudním znalcům Vojenského ústavu soudního lékařství, Ústřední vojenské nemocnice Praha vyplacena celková částka ve výši 19. 846 Kč. Nad rámec informační povinnosti k bodu 5) žádosti Vám sdělujeme, že podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, musí každý příslušník GIBS splňovat pro služební místo, na kterém je ustanoven, příslušný stupeň vzdělání a též požadavek oboru nebo zaměření vzdělání, je-li pro služební místo stanoven, případně další odborný požadavek a jiný zvláštní požadavek, jestliže je pro toto místo stanoven. Pplk. Mgr. M. B. disponuje ukončeným vysokoškolským vzděláním v magisterském studijním programu a splňuje předpoklady stanovené ustanovením § 7 zákona č. 361/2003 Sb., pro jím vykonávané služební místo.*“ Tento přípis byl žadatelce doručen dne 9. 8. 2019.
8. Rozhodnutím GIBS (ze dne 7. 8. 2019 č. j. GI-2605-5/ČJ-2019-840113-IF) byla žádost žadatelky částečně odmítnuta pod body 1) až 5) Žádosti o informace podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 8a informačního zákona a čl. 6 odst. 1 písm. a). V odůvodnění GIBS uvedla, že žadatelka požaduje o příslušníkovi konkrétní informace, které se jej jako fyzické osoby bezprostředně týkají, jedná se o osobní údaje podle čl. 4

odst. 1 GDPR. Poskytnutí požadované informace žadatelce by znamenalo zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 4 odst. 2 GDPR. Při takovém poskytnutí by GIBS jako povinný subjekt porušila povinnosti podle čl. 5 a čl. 6 GDPR, neboť při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a na právu na ochraně před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů (fyzické osoby). V čl. 6 odst. 1 GDPR jsou stanoveny taxativní podmínky, za nichž lze tyto údaje zpracovávat. Pokud není naplněn některý z taxativních titulů, nelze tak činit bez souhlasu subjektů údajů – v tomto případě je zpřístupnit, popřípadě předat třetí osobě, kterou je v daném případě žadatelka. Podle GIBS není dán zákonný důvod podle čl. 6 odst. 1 GDPR pro sdělení požadované informace bez předchozího souhlasu subjektu údajů. Jestliže smyslem a účelem práva na informace má být kontrola činnosti GIBS ze strany veřejnosti, v daném případě se jedná o informaci, která se týká pouze konkrétního příslušníka. Při poměrování mezi právem na informace a ochranou soukromí a osobních údajů byla vzata v úvahu ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, neboť u příslušníků bezpečnostního sboru v postavení policejního orgánu existuje zvýšené riziko např. dehonestace a útoku ze strany např. prověřovaných, vyšetřovaných, obviněných a odsouzených osob. Žadatelka požaduje konkrétní informace o příslušníkovi poté, co s ním přišla do úředního styku v rámci trestního řízení, v němž žadatelka má postavení poškozené a požaduje informace k osobě zpracovatele. Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka odvolání, o kterém rozhodl ředitel GIBS.

9. Napadeným rozhodnutím (ze dne 3. 9. 2019 č. j. GI-2605-8/ČJ-2019-840113-IF) ředitel GIBS rozhodnutí GIBS potvrdil s tím, že GIBS postupovala podle § 15 odst. 1 informačního zákona. Pokud by požadované informace GIBS poskytla, porušila by povinnosti uložené obecně závaznými předpisy upravujícími oblast ochrany osobních údajů. Osobní údaje identifikující fyzickou osobu jako subjekt údajů není GIBS oprávněna poskytnout, neboť k tomu nemá souhlas této osoby či jiný zákonný titul ve smyslu příslušných právních předpisů. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015 č. j. 10 As 117/2014-64, že žádost o poskytnutí informací není specifickým oprávněným prostředkem, jehož prostřednictvím lze brojit proti rozhodnutím či postupům správních orgánů, s nimiž žadatel nesouhlasí. GIBS v souladu s platnou legislativou neshledala zákonný důvod vymezený v čl. 6 odst. 1 GDPR pro sdělení informace bez předchozího souhlasu subjektu údajů. GDPR neopravňuje GIBS jako povinný subjekt, která je zároveň správcem požadovaných osobních údajů, k jejich poskytnutí žadatelce. V případě, že by tak GIBS jako povinný subjekt učinil, jednal by v rozporu s uvedeným právním předpisem i s Listinou základních práv a svobod.
10. Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
11. Žalobkyně v žalobě brojí proti postupu příslušníka, který šetřil okolnosti předcházející tragickému úmrtí jejího syna. Namítá, že příslušník postupoval nepřilehavě a v rozporu se zákonem, vyhýbal se žalobkyni jako poškozené i jejím dvěma zmocněncům. Chování příslušníka vedlo žalobkyni k podezření, že existuje vazba mezi příslušníkem a prověřovaným policistou, který v daném případě pochybil, a jeho pochybení bylo žalobkyni zamlčováno.
12. Žalobkyně zmiňuje ohledně Žádosti o informace podané jejím zmocněncem, že žádost podal zmocněnec svým jménem, nikoli jménem žalobkyně, kterému GIBS odmítla informace sdělit a vyžadovala plnou moc. Následně bylo žalobkyni dne 20. 3. 2019 sděleno,

že příslušník sloužil před nástupem na GIBS na Krajském ředitelství policie hl. m. Prahy a jeho nadřízená na Krajském ředitelství policie Středočeského kraje. Na další otázky odmítla GIBS odpovědět. Zástupce žalobkyně proto podal odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ze dne 20. 3. 2019 č. j. GI-916-9/ČJ-2019-840113-IF. Jelikož podané odvolání bylo zamítnuto, žalobkyně se nedozvěděla, na kterých Krajských ředitelstvích policie příslušník pracoval. Měla to být klíčová odpověď s ohledem na jeho možnou podjatost v prověřování případu tragického úmrtí jejího syna. Na skutečnost, že je reálné, aby inspektoři GIBS v některých případech šetřili a prověřovali trestnou činnost policistů způsobem, který odporuje zákonu a dochází z jejich strany k tzv. zametání pod koberec, upozornil Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 2077/17.

13. Dále žalobkyně uvádí, že poskytnutí informací se opětovně domáhala prostřednictvím Žádosti o informace, která jí byla zamítnuta i v části, na níž jí bylo dříve odpovězeno. Takový postup GIBS považuje za rozporný. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací GIBS, že se jedná o osobní údaje příslušníka, a proto jí nemohou být sděleny. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda odmítnutí souhlasu učinil příslušník písemně nebo ústně, jeho odmítnutí není nikde doloženo. Údaj, v jakých bezpečnostních sborech a na jakých konkrétních místech příslušník sloužil, není osobním údajem, ale údajem veřejným, který má právo znát. Informaci o obci trvalého pobytu žalobkyně požadovala s ohledem na případnou vazbu na chybného prověřovaného policistu. Informace o ročníku narození souvisí se vzděláním a odbornou kvalifikací příslušníka, zda se jedná o inspektora služebně mladého či starého. Na informace, jak dalece je příslušník v oboru trestního práva vzdělán, má také právo. Argumentace ohledně případné dehonestace je irelevantní. V daném případě se nedá uplatnit výjimka podle § 11 odst. 6 informačního zákona, tuto výjimku nelze paušalizovat. Informace o dosaženém vzdělání a vystudovaném oboru příslušníka by měla být podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 345/2017 dostupná. Podle § 8a odst. 1 a 2 informačního zákona je právo na informace o dosaženém vzdělání všech osob, které se podílejí na výkonu veřejné správy. Povinný subjekt přitom není oprávněn zkoumat důvody, které vedly k podání žádosti, nýbrž má rozhodovat toliko na základě povahy požadované informace. O tom, že povinný subjekt může poskytovat osobní údaje o osobě, deklaruje nepřímo i § 7 informačního zákona. Z jeho znění vyplývá, že lze poskytnout osobní údaje o osobě, která má vztah k povinnému subjektu.
14. GIBS, tehdy v postavení žalované, v písemném vyjádření ze dne 17. 12. 2019 navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázala na napadené rozhodnutí i rozhodnutí GIBS. V dané věci neshledala žádný zákonný důvod pro zpracování osobních údajů podle čl. 6 odst. 1 GDPR. Ze spisového materiálu je zřejmé, že se žalobkyně snaží najít viníka tragédie spočívající ve ztrátě jejího syna. Žádost podle informačního zákona však neslouží jako specifický opravný prostředek, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015 č. j. 10 As 117/2014-64, obzvláště za stavu, kdy má žalobkyně jako poškozená osoba řadu procesních práv. Žalobkyně se prostřednictvím Žádosti o informace snaží domoci jakýchkoliv informací, byť výsostně osobních a zcela irelevantních, které by jí daly záminku, že v dané věci někdo nepostupoval tak, jak měl, či že by se snad dopustil trestné činnosti. V takovém případě nemůže GIBS informace žalobkyni poskytnout, neboť by takové údaje mohly být zneužity. Z e-mailu zaslaného zmocněncem žalobkyně Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze a Krajskému státnímu zastupitelství v Praze vyplývá, že žalobkyně spatřuje pochybení u všech a ve všem.

15. Ve věci lze konstatovat, že na základě článku XV. bodu 17 zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (dále též „zákon č. 111/2019 Sb.“), byl novelizován § 20 odst. 5 informačního zákona. Podle § 20 odst. 5 informačního zákona, ve znění předcházejícím této novele, nebylo-li možné určit nadřízený orgán dle § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), rozhodoval v odvolacím řízení a řízení o stížnosti ten, kdo stál v čele povinného subjektu (tedy v nyní posuzované věci ředitel GIBS). Podle novelizovaného znění § 20 odst. 5 informačního zákona v takových případech rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“ nebo „žalovaný“). Předchozí úpravu § 20 odst. 5 informačního zákona bylo možno použít jen do 1. 1. 2020 (čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb.), počínaje následujícím dnem se proto použije úprava nová, a to i na probíhající řízení. U GIBS jako povinného subjektu není možné určit podle § 178 správního řádu, kdo je jejím nadřízeným správním orgánem. V projednávané věci tedy s účinností od 2. 1. 2020 přešla ze zákona působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace z osoby stojící v čele povinného subjektu, u něž nelze nadřízený orgán určit podle § 178 správního řádu, na Úřad jako žalovaného.
16. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Ustanovení § 69 s. ř. s. tak upravuje specifický případ procesního nástupnictví, odlišný od úpravy obsažené v § 107 a § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“). Při přechodu působnosti v důsledku změny zákona proto musí soud jednat s orgánem, na který přešla působnost. Neučiní-li tak, zatíží řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020 č. j. 4 As 155/2020-42). Žaloba byla podána ke zdejšímu soudu dne 27. 9. 2019, působnost rozhodovat o odvolání žalobkyně však přešla dne 2. 1. 2020 na Úřad. Městský soud tedy nadále jednal s Úřadem jako žalovaným, proto jej vyzval k vyjádření se k žalobě.
17. Úřad ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 8. 2022 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na vyjádření GIBS. K možné náhradě nákladů řízení pro případ úspěchu žalobkyně ve věci poukázal na specifické okolnosti přechodu působnosti ze strany GIBS na Úřad, které s ohledem na judikaturu správních soudů při rozhodování o nákladech řízení považoval za důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by žalovanému neměla být povinnost nahradit náklady uložena.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) s přihlédnutím ke specifické právní úpravě shora zmiňované. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož s takovýmto vyřízením věci žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. Městský soud vycházel této právní úpravy v rozhodném znění:
20. Podle čl. 17 odst. 1 Usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992 o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále též „Listina“) *svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.*

21. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.
22. Podle čl. 10 odst. 3 Listiny každý má právo na ochranu před neoprávněným sbíráním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
23. Podle § 2 odst. 1 informačního zákona povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
24. Podle § 8a odst. 1 informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
25. Podle § 8a odst. 2 informačního zákona povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
26. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
27. Podle čl. 4 odst. 1 GDPR pro účely tohoto nařízení se rozumí: „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.
28. Podle čl. 6 odst. 1 GDPR zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:
 - a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;
 - b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;
 - c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;
 - d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;
 - e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;
 - f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.*První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.*
29. V právě projednávané věci je podstatou sporu otázka, zda GIBS byla oprávněna částečně odmítnout Žádost o informace z důvodů podle § 8a informačního zákona a čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR.

30. Právo na informace je zaručeno v čl. 17 Listiny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Hlavním smyslem a účelem práva na svobodný přístup k informacím podle čl. 17 Listiny je kontrola činnosti veřejné moci. Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 517/10 konstatoval, že: „*Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem; jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn., že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat.*“ Ač je právo na svobodný přístup k informacím a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem, má podobně jako jiná politická práva své limity a může být omezeno. Jak vyplývá z čl. 4 odst. 2 Listiny, „[m]eze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) upraveny pouze zákonem“. Ve vztahu k právu na informace je tímto zákonem informační zákon.
31. Podle § 2 odst. 1 informačního zákona státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Podle odst. 4 téhož ustanovení se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Jde-li o tzv. citlivé informace, poskytne povinný subjekt v souladu s § 8a odst. 1 téhož zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Povinný subjekt však poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení (§ 8a odst. 2 informačního zákona).
32. Právo žadatele o informace se často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, resp. na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě, které je zaručeno v čl. 10 odst. 3 Listiny a v zákonu č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zpracování osobních údajů“), který nahradil s účinností od 24. 4. 2019 zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Na evropské úrovni je ochrana osobních údajů zakotvena v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji vymezena obecným nařízením o ochraně osobních údajů - GDPR. Tento přímo použitelný předpis ve své preambuli stanoví, že „[z]pracování osobních údajů by mělo sloužit lidem. Právo na ochranu osobních údajů není právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy. Toto nařízení ctí všechna základní práva a dodržuje svobody a zásady uznávané Listinou, jak jsou zakotveny ve Smlouvách, zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochranu osobních údajů, svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svobodu projevu a informací, svobodu podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženskou a jazykovou rozmanitost.“ Povinné subjekty tedy musí při poskytování informací o dotčené osobě (subjekt údajů) vážit, které z těchto ústavně zaručených práv, resp. právem chráněných zájmů za konkrétních okolností převáží. Tzn., zda převáží zájem na poskytnutí informací či ochrana soukromí dotčené osoby, což je nutné zdůvodnit zejména za použití tzv. testu proporcionality.

33. V souzené věci žalobkyně požadovala po GIBS informace: 1) v jakých bezpečnostních sborech, včetně konkrétního místa služebního zařazení, a po jak dlouhou dobu na konkrétních pracovištích příslušník sloužil před nástupem na GIBS; 2) obec trvalého pobytu příslušníka; 3) rok narození příslušníka; 4) jakou další odbornou vzdělávací kvalifikaci absolvoval příslušník v rámci svého celkového působení na GIBS; 5) dosažené vysokoškolské vzdělání příslušníka, včetně konkrétního studijního programu a oboru. Žalovaný odmítl tyto informace poskytnout s odkazem na § 8a informačního zákona a čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR.
34. Městský soud v Praze se ztotožnil s postupem GIBS ohledně informací požadovaných žalobkyní pod body 2) a 3) Žádosti o informace, jímž GIBS odmítl žadatelce informace o trvalém pobytu příslušníka a jeho roku narození, poskytnout. Uvedené požadované informace patří totiž mezi osobní údaje podle § 8a informačního zákona. Mohou být poskytovány toliko v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Osobním údajem se podle čl. 4 odst. 1 GDPR rozumí *„veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“*. Zpracování těchto osobních údajů je v souladu čl. 6 odst. 1 GDPR zákonné, pokud je splněna nejméně jedna z vymezených podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu. Tedy: a) *subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů*; b) *zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů*; c) *zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje*; d) *zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby*; e) *zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce*; f) *zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě*. Městský soud se ztotožnil s GIBS, že žádný z těchto taxativně vymezených důvodů pro poskytnutí osobních údajů požadovaných jako informace pod body 2) a 3) Žádosti o informace nebyl doložen.
35. Žalobkyně ostatně v podané žalobě ani netvrdí existenci žádného z citovaných důvodů pro poskytnutí informací požadovaných pod body 2) a 3) Žádosti o informace o příslušníkovi. Toliko namítá, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda příslušník odmítl udělit souhlas k poskytnutí údajů písemně nebo ústně, přičemž toto odmítnutí nemá za doložené. Městský soud k takto koncipované námitce ověřil, že ředitel GIBS v posledním odstavci na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„[o]sobní údaje identifikující fyzickou osobu není GIBS oprávněn poskytnout, neboť k tomu nemá souhlas této osoby ...“* Skutečnost, že ředitel GIBS v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, zda byl nesouhlas s poskytnutím shora citovaných údajů o příslušníkovi udělen písemně či ústně, nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné je, že tvrzení o neudělení souhlasu k poskytnutí osobních údajů má oporu ve správním spisu. Soud z předloženého spisového materiálu ověřil, že příslušník svůj nesouhlas s poskytnutím citlivých informací vztahujících se k jeho osobě deklaroval podáním ze dne 23. 7. 2019, které nebylo v řízení zpochybněno. Není proto pravdivé tvrzení žalobkyně, že odmítnutí souhlasu není doloženo.

36. Ani námitka žalobkyně, že informace o roku narození příslušníka souvisí s jeho vzděláním a odbornou kvalifikací, nemůže odůvodnit poskytnutí požadovaného údaje. Jestliže žalobkyně chtěla znát informace o vzdělání a odborné kvalifikaci příslušníka, mohla se informace domáhat přímo, jak ostatně učinila pod body 4) a 5) Žádosti o informace (těmto požadavkům žalobkyně se soud věnuje níže). Kromě toho údaj o roku narození nemůže dát odpověď na otázku ohledně vzdělání příslušníka, takový důvod je irelevantní. Stejně tak je nedůvodná námitka žalobkyně, již požadovala informaci o obci trvalého pobytu s ohledem na případnou vazbu na chybujícího prověřovaného policistu. Taková skutečnost není důvodem pro poskytnutí osobního údaje příslušníka chráněného zvláštním zákonem.
37. Městský soud ve vztahu k informacím požadovaným pod body 2) a 3) Žádosti o informace konstatuje, že GIBS nepochybila, když tyto údaje žalobkyni s odkazem na § 8a informačního zákona neposkytl. Podle uvedeného ustanovení mohou být osobní údaje zpracovány pouze v souladu s předpisy upravujícími jejich ochranu. Poskytnutí požadovaných informací by nebylo v souladu GDPR.
38. Jinak je tomu ohledně informací požadovaných pod body 1), 4) a 5) Žádosti o informace.
39. Otázka poskytování informací o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy, resp. příslušníků bezpečnostních sborů byla správními soudy již opakovaně řešena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015 č. j. 8 As 12/2015-46, či rozsudek ze dne 10. 1. 2018 č. j. 6 As 189/2017-32). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015 č. j. 8 As 12/2015-46, konstatoval, že „[p]okud určitý údaj o fyzické osobě patří nejen výlučně do soukromí dotčené osoby, ale je také součástí veřejné sféry a existuje veřejný zájem na jeho poskytnutí, vztahuje se na něj nejen právo na ochranu soukromí subjektu údajů, ale také právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci (...) Nejvyšší správní soud proto nepochyboval, že údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy náleží z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím také do veřejné sféry. Otázky, zda jsou pracovní pozice ve veřejné správě obsazovány lidmi s odpovídající kvalifikací, jsou důvodně předmětem veřejného zájmu a jsou způsobilé přispět k veřejné diskusi. Na požadované údaje tedy dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny. Tato skutečnost ovšem sama o sobě nestačí pro závěr, zda lze předmětné informace poskytnout. Právo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a informačního zákona, podle kterého: „Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“ Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012-133).“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „informace

o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě (a to jak v obecné rovině, tak v konkrétním případě) a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a stěžovatelem.“ Závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v tomto rozsudku lze aplikovat i v právě projednávané věci týkající se příslušníka bezpečnostních sborů (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2016 č. j. 5 A 1/2014-93).

40. Soud považuje za vhodné uvést, že závěry shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu byly učiněny před účinností GDPR (dne 25. 5. 2018), před účinností zákona o zpracování osobních údajů (dne 12. 3. 2019) i zákona č. 111/2019 Sb. (dne 24. 4. 2019), jímž byl novelizován informační zákon. Touto novelou byl do ustanovení § 8a informačního zákona vložen druhý odstavec, podle něhož platí, že „[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“ Citované ustanovení je tak obdobou původního ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, jehož znění bylo téměř totožné. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 12/2015-46 ve vztahu k tomuto ustanovení přitom dovodil, že informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ užitého v tomto ustanovení. Požadované informace o vzdělání a odborné praxi vypovídají o základních předpokladech pro výkon činnosti příslušníka.
41. Pro posouzení otázky, zda by GIBS poskytnutím informací požadovaných pod body 1), 4) a 5) Žádosti o informace postupovala či nepostupovala v rozporu s GDPR, je třeba vycházet z čl. 6 odst. 1 GDPR (citovaného shora), který vymezuje, kdy je zpracování osobních údajů zákonné. Pro posuzovanou věc je relevantní podmínka obsažená v písm. c) daného ustanovení, podle ní *zpracování je zákonné, pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje.* Právní povinností v uvedeném smyslu je mimo jiné povinnost poskytovat informace stanovené vnitrostátním právem České republiky, a to Listinou i informačním zákonem. K poskytnutí informace požadované pod bodem 4) Žádosti o informace navíc příslušník udělil souhlas, jak je zřejmé z přípisu ze dne 23. 7. 2019, který zaslal příslušník GIBS, u této informace byla naplněna i podmínka z čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR.
42. Za účinnosti GDPR jsou nadále použitelné závěry vyslovené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 12/2015-46, proto nadále platí, že pro posouzení otázky zda má povinný subjekt požadovanou informaci, která se dotýká jak soukromé, tak veřejné sféry fyzické osoby, poskytnout či její poskytnutí odepřít, je třeba uvážit, které ze dvou základních práv – tj. práva na ochranu soukromí (které zahrnuje rovněž právo na ochranu osobních údajů) a práva na informace, má v konkrétní věci převážet.
43. Pro posouzení otázky, které z předmětných základních práv má v konkrétní věci převážet, je třeba použít výše zmiňovaného testu proporcionality, v rámci něž jsou zvažována následující tři kritéria: nejprve kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), následně kritérium potřeby (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), konečně pak kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání

závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).

44. Kritérium vhodnosti bylo splněno, neboť poskytnutím informací o vzdělání a praxi příslušníka GIBS dochází k naplnění principu otevřenosti veřejné správy; žalobkyně jako žadatelka o informace si tak bude moci učinit představu o profesní stránce příslušníka, tzn. o tom, zda má odpovídající odborné a kvalifikační předpoklady k řádnému výkonu veřejné funkce. Účel práva na informace spočívající v účinné veřejné kontrole výkonu státní moci je tudíž naplněn. Kritérium potřebnosti je taktéž naplněno, jelikož jediným nástrojem sloužícím k dosažení předmětného cíle je žádost o poskytnutí informace podle § 13 informačního zákona.
45. Podstatou třetího kritéria je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících práv s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Rozhodnou otázkou tedy je, zda a jak intenzivně by poskytnutí požadovaných informací zasáhlo do soukromého a osobního života příslušníka. Pokud jde o posouzení této otázky, soud rovněž vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu z citovaného rozsudku č. j. 8 As 12/2015-46.
46. Informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi se podle Nejvyššího správního soudu nedotýkají soukromého života příslušníka natolik, aby je obecně nebylo možné poskytnout. V řadě případů se bude jednat o informace i běžně dostupné z veřejných zdrojů či patrné z akademického titulu připojeného ke jménu. Zveřejnění informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi za běžných okolností nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedotýká se vysoce intimního nebo osobního prostoru příslušníka. Nelze je považovat ani za informace, které by příslušníka nějakým způsobem urážela či snižovala jeho lidskou důstojnost. Sama o sobě informace nemá negativní informační obsah. Negativní konotaci by mohla získat např. tehdy, pokud by dosažené vzdělání zjevně neodpovídalo pozici, kterou zaměstnanec veřejné správy zastává. V takovém případě by ovšem bylo zcela namístě na takovou skutečnost upozornit a podrobit ji veřejné diskuzi.
47. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž zdůraznil preventivní funkci možnosti poskytnout informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy, která napomáhá předcházet nežádoucím situacím a motivům ve veřejné správě. Již pouhý právní stav umožňující v zásadě komukoliv, aby získal předmětné informace, vede k větší odpovědnosti a transparentnosti při obsazování pozic ve veřejné správě. Naopak situace, kdy by předmětné informace byly utajovány, by mohla přispět ke ztrátě důvěry veřejnosti ve státní orgány a zákonnost jejich rozhodování.
48. Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že právo žalobkyně na informace o dosaženém vzdělání příslušníka a jeho případné další odborné způsobilosti a o jeho odborné praxi převáží nad právem na ochranu soukromí tohoto příslušníka, zásah do jeho soukromí je pouze omezený a zcela přiměřený.
49. Poskytnutí požadovaných informací je podle čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR zákonné nejen tehdy, jestliže s poskytnutím příslušných údajů vysloví dotčené osoby souhlas, ale také v dalších případech. O takový případ se jedná právě v posuzované věci, kdy je zpracování osobních údajů nezbytné pro splnění právní povinnosti zpracovatele. Na závěr o povinnosti GIBS jako povinného subjektu poskytnout žalobkyni údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi příslušníka GIBS proto nemá žádný vliv, že příslušník s poskytnutím těchto údajů nesouhlasil.

50. Žádosti o informace, které by bylo třeba vyhovět, by bylo možné odepřít (ve shodě se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 12/2015-46), pokud by jejím cílem bylo poškození příslušníka, kterého se informace týkala (např. jej šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť, apod.). Došlo by tím k porušení principu zákazu zneužití práva. Existenci žádných takových okolností ředitel GIBS v napadeném rozhodnutí netvrdil. V rozhodnutí GIBS je pouze obecně uvedeno, že u příslušníků bezpečnostního sboru v postavení policejního orgánu existuje zvýšené riziko např. dehonestace a útoků ze strany např. prověřovaných, vyšetřovaných, obviněných a odsouzených osob. Taková obecná argumentace však nemůže být důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací žalobkyni. GIBS uvedené specifikovala pouze tím, že žadatelka požaduje konkrétní informace k příslušníkovi poté, co s ním přišla do styku v rámci trestního řízení, v němž má postavení poškozené. Tato skutečnost však neodůvodňuje odepření požadovaných informací. Samotná skutečnost, že žalobkyně před podáním Žádosti o informace přišla do kontaktu s příslušníkem, o němž požaduje sdělení informací (pod body 1), 4) a 5) Žádosti o informace), přičemž nesouhlasila s výsledky činnosti tohoto příslušníka, nezakládá důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí tohoto druhu informací. Argumentace správního orgánu by ve své podstatě vyloučila žádosti o informace podané poté, co dotčená osoba jednala vůči žadateli způsobem, který žadatel považuje za nesprávný či neprofesionální. Akceptovatelnou žádostí by tak byla pouze taková, která by byla podána teprve předtím, než žadatel vstoupil do kontaktu s příslušnou osobou. Takový názor by byl v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46.
51. Soud dospěl v posuzované věci k závěru, že správní orgán dílčím způsobem pochybil, když žalobkyni odmítl s odkazem na § 8a informačního zákona a čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR poskytnout informace požadované pod body 1), 4) a 5) Žádosti o informace. Postup správního orgánu ohledně informací vyžadovaných pod body 2) a 3) Žádosti o informace shledal soud správným, tyto informace nelze žalobkyni poskytnout.
52. Městský soud se nezabýval skupinou námitek týkajících se nesprávného postupu příslušníka v rámci šetření okolností úmrtí syna žalobkyně, takové skutečnosti nejsou předmětem daného řízení. Stejně tak není předmětem soudního přezkumu žádost zmocněnce žalobkyně o poskytnutí informací.
53. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem městský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky zrušil. V dalším řízení se žalovaný, resp. prvostupňový orgán – GIBS budou zabývat otázkou poskytnutí informací, které požaduje žalobkyně pod body 1), 4) a 5) Žádosti o informace. V případě, že GIBS shledá ve věci okolnosti vylučující poskytnutí požadovaných informací (viz bod 49. tohoto rozsudku), odůvodní jejich neposkytnutí, jinak takové informace poskytne. Ve vztahu k informacím požadovaným pod body 2) a 3) napadené rozhodnutí obстоjí, jeho závěry je třeba v novém řízení aprobovat.
54. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení.
55. Soud se zabýval návrhem žalovaného na zvážení všech specifických okolností daného případu a zohlednění skutečného procesní zavinění pro účely rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Lze souhlasit s tím, že situace, kdy v průběhu soudního řízení správního ex

lege přejde pasivní legitimace na jiný správní orgán, není typická. Rozhodování o nákladech řízení se nicméně primárně řídí zásadou úspěchu ve věci. Podle soudu proto není na místě upustit od přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšné žalobkyni toliko z důvodu, že v důsledku novelizace informačního zákona provedené zákonem č. 111/2019 Sb., nelze náklady, které žalobkyně v souvislosti se soudním řízením důvodně vynaložila, přičítat zaviněnému jednání (nového) žalovaného, který ve věci ani nekonal. Soud posuzoval, zda procesní nástupnictví zakládá důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání nákladů řízení, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Komentářová literatura k tomu uvádí, že „[j]udikatura správních soudů se doposud systematicky nezabývala výkladem pojmu ‚důvod hodný zvláštního zřetele‘. Lze proto vyjít z judikatury ÚS a navazující civilistické judikatury vztahující se k obsahově obdobnému § 150 o. s. ř.“ (KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019). Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2014 sp. zn. 21 Cdo 379/2014 „[z]a výjimečný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o. s. ř. nelze považovat procesní nástupnictví, neboť - jak správně poukazuje dovolatelka – procesní nástupce podle § 107 odst. 4 o. s. ř. vstupuje do práv a povinností svého předchůdce (dosavadního účastníka řízení) a přijímá stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.“ Citovaný závěr civilistické judikatury je plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Soud k tomu dodává, že aplikace ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. je možná jen ve výjimečných případech. Bude se zpravidla jednat o takové případy, kdy procesně úspěšný žalobce sám zavinil vznik nákladů řízení. Lze uzavřít, že žalobkyni při rozhodování o nákladech řízení nelze klást k tíži změnu právní úpravy, kterou nemohla ovlivnit, a která měla za následek přechod působnosti správních orgánů vystupujících v řízení před soudem na straně žalovaného.

56. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
57. V tomto smyslu ani GIBS jako osoba zúčastněná nemá právo na náhradu řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu